

М а р а. И така ти ще си отидешъ до край? — Да-
же и тогава, когато виждашъ, че той е за винаги —

Й о в к а. — Та какво! Защо ще свързвамъ живота
си съ други, когато нито азъ мога да му дамъ сърдцето
си, нито неговото мога да приема!

М а р а. — Но до кога ще бжде това?

Й о в к а. — Незнамъ! ще чакамъ до като това из-
исква душата ми, ще бжда вѣрна на себе си, до като
сили имамъ. А ако дойде день, другъ — тогава ще мисля

М а р а. — Но годинитѣ, Йовка! Не се ли смисляшъ,
че послѣ може да ѡбже кжсно!

Й о в к а. — И за това не мисля.

М а р а. — Немога те разбра.

Й о в к а. — Ей такава съмъ — —

М а р а. — Не си ли се опитвала да го забравишъ?

Й о в к а. — Вмислена. Да го забравя! — — По нѣ-
кога — да! Идвали сж минути, когато много искамъ да
го забравя. Махвала съмъ ржка — и мисля си — всичко е
свършено. Ала щомъ се мѣрне и най малко нѣщо, спом-
няйки ми за него; щомъ отпустна мисълта си на воля —
веднага той възкръсва предъ менъ; нѣщо се свива на
гърди — — Привѣжда глава. И пакъ заживѣвамъ съ споме-
на за него; и пакъ той завладява цѣлото ми сжщество — —
И тѣй ми става! — — Въздъхва, безъ да вдигне глава.

М а р а. — Подплеснала на ржка глава, гледа съчувственно
Йовка.

Й о в к а. — Щомъ срѣща погледа ѝ. Защо ме гледашъ
тѣй? —

Мълчание.

М а р а. — Защото ти не приличашъ на българка.
Като че си отъ ония жени, които само въ романитѣ съмъ
срѣщала. Спомнямъ си романитѣ на Йонасъ Ли.

Кжсо Мълчание.